

Per un sindicalisme alternatiu

l'esquerda

www.cgtcatalunya.cat/cgtense • cgtense@cgtcatalunya.cat • DL 36887/92

Federació
d'Ensenyament
de CGT
de Catalunya
Via Laietana, 18,
Planta 9
08003 Barcelona

juny 2010

Reflexions sobre la proposta de no fer colònies i sortides

Per què creiem que sí hem de seguir fent colònies i sortides

S'ha començat el debat sobre la possibilitat de deixar de fer sortides que suposin contractació d'autocars o entrades i colònies com a protesta per la decisió del Departament de no permetre fer la jornada intensiva del juny. Volem deixar constància de la nostra posició tot i sabent que hi ha centres que ho estan decidint –o ho han decidit ja- com un instrument més de pressió, sigui per l'eliminació de jornada intensiva o contra la política de retallada de recursos, dos objectius que compartim. Creiem que la manera de lluitar contra aquesta mesura no passa per deixar de fer colònies i sortides.

Un nou debat amb una vella polèmica.

Des de sempre i en molts claustres el tema de si calia fer colònies i sortides ha estat una polèmica, no entre nosaltres i l'Administració sinó entre nosaltres mateixos. Una discussió ideològica-pedagògica i de com s'entenia l'educació, la importància que tenia el fet de l'experimentació o el contacte amb realitats variades, així com el treball de cohesió i de relació entre companys i mestres que permetien les estades de colònies. Hi havia qui considerava que calien aquestes activitats i qui no. L'administració –aquesta i l'anterior de CiU-, mai no ha potenciat aquests tipus d'activitats, més aviat et posa pals a les rodes. Recordem la lluita per què l'administració es fes càrrec de la defensa de la responsabilitat civil, per a que ens pagués les dietes que sí pagava a d'altres funcionaris quan sortien fora. Les colònies no neixen de cap imposició de l'Administració sinó una lluita des dels claustres per millorar l'ensenyament.

Perquè aquesta divisió és ideològica també dividia els pares, per què hi ha molts pares que –més enllà de l'aspecte econòmic- creuen que no cal tanta sortida o que a les colònies els mestres van a passar-ho bé i que el que cal es passar més hores a classe davant el llapis i paper. Possiblement l'únic col·lectiu al qual unifiquen aquestes activitats són els nanos, que sempre estan disposat a marxar de l'escola per fer qualsevol altra activitat, o que posen il·lusió en les colònies.

Així doncs, qui estarà molest amb la nostra mesura de protesta?

La Generalitat? No, és evident, només ho aprofitarà per mirar de tirar-nos al damunt l'opinió pública i justificar que els centres no es poden deixar en mans de mestres que aprofiten la seva posició de força per minvar la qualitat d'ensenyament i que cal una direcció que posi ordre. Tampoc una part de les famílies. Normalment les que més poden apreciar les colònies i sortides i un ensenyament més dinàmic són les que més actives estan a l'escola. No sembla la millor manera d'engrescar-les per a lluitar amb nosaltres contra retallades o desplegament de la LEC, o per una jornada intensiva que podem compartir si ho expliquem encara que els provoqui un trasbals. Els qui segur que també estaran rebotats són els nanos, i què guanyem amb això? Sembla evident que ens tirem pedres damunt la nostra tasca diària.

En tot cas queda pensar que la força dels interessos d'autocars i cases de colònies sí poden aconseguir que el Departament canviï de decisió, no per valorar les colònies i sortides sinó per accedir a la intensiva. Però és molt dubtós que estiguem parlant de sectors tan potents com per obtenir el que nosaltres i les famílies no aconseguim.

És millor dir les coses pel seu nom

Les colònies no van néixer amb la jornada intensiva. Qui va fer aquesta relació va ser l'administració quan va començar a reduir la jornada intensiva del juny i setembre. Quantes escoles que no fan colònies renunciaven a la jornada intensiva? Probablement, cap. Si al final aconseguim que deixin la intensiva, aleshores hi haurà un compromís de fer colònies? o aleshores retornarem a la discussió i al que "a mi ningú em pot obligar..." La proposta no és clara i barreja massa conceptes diferents. El fet de que "ningú no em pot obligar" s'ha d'entendre des del punt de vista que efectivament cap treballador està obligat a fer més del que consta en el seu contracte, però en el serveis públics cal una altre actitud: fer i exigir que t'ho reconeguin.

Havíem exigit que sortides i colònies tinguessin el reconeixement d'una activitat que, per que suposa més feina de l'habitual i ser fora de casa, tingués el mateix reconeixement i es pagués com es faria amb qualsevol altre funcionari: dietes, complement retributiu. I crec que cal seguir per aquesta línia.

És una errada relacionar jornada intensiva i fer colònies, i es fa la lectura immediata d'una represàlia, però hem de veure qui surt més perjudicat d'aquesta decisió si l'Administració o nosaltres. És millor defensar cada cosa pel que val en si mateixa i no acceptar el principi dels intercanvis en espècies: cada cosa té un sentit propi i no condicionada a l'altra. Si les colònies i sortides són un activitat necessària, en conseqüència han de ser reconegudes, dotades amb els recursos de suport necessaris tant en personals com materials (beques, instal·lacions) i pagades com cal.

La jornada intensiva del juny es justifica per ella mateixa

1) per les condicions climatològiques que fan molt poc rendibles, contraproductes i una font de problemes les tardes del juny i del setembre i 2) per un necessari alleugeriment de la càrrega lectiva que tenen els nostres alumnes. Alleugeriment d'hores lectives dels alumnes. Realment aquest alleugeriment caldria aplicar-ho tot el curs, amb una reducció notable de càrrega lectiva, lluny de les 1050 que ens van imposar amb la sisena en el Pacte Nacional per l'Educació (origen de molts dels mals i de convertir la concertada en mirall) apropant-nos a les 750 hores de mitjana a la Unió Europea per primària.

Si això és així defensem-ho tal qual. Demostrem les dues coses: que les condicions del nostre clima fan de les aules –especialment a la tarda- en mena de sauna on nens, nenes i mestres suen la gota grossa tot esperant a que acabi la jornada, on la situació d'aprenentatge perd valor amb el risc de convertir-se en una situació d'assistència o acollida. Posem termòmetres, denunciem des dels responsables de riscos laborals de cada centre al Departament de Treball les condicions dels centres, demanem l'aplicació estricta de la llei. Si considerem que hi ha una sobrecàrrega lectiva sobre els i les alumnes, fem una nova campanya contra la sisena, expliquem que els nans tenen masses hores lectives, i que és una mesura progressiva eliminar part d'aquesta sobrecàrrega els mesos en que les condicions meteorològiques encara la fan més pesada.

Conclusions

La proposta de no fer sortides ni colònies no es la mesura més adequada per reivindicar la jornada intensiva de juny. La repercussió econòmica i la pressió que pugui suposar sobre el Departament és dubtosa, però difícil de mesurar prèviament. A la vegada ens allunya dels sectors de la comunitat educativa amb qui hem de cercar punts de treball en comú contra el Departament. Tots i totes les que portem uns anys recordem el que va costar en els claustres i amb les famílies anar introduint una forma més dinàmica de treballar amb els nens i nenes a l'escola i, entre altres coses sortir més i donar valor al treball de cohesió dels grups. A vegades coses que han costat temps d'aconseguir després en un tres i no res es fonen. Sempre podem dir que la culpa ha estat del Departament però nosaltres, si com a reacció ajudem a minvar la qualitat educativa de l'ensenyament públic, ajudem a degradar la nostra escola i perdem molta de la credibilitat de la nostra lluita.

Hauríem de forçar més per les denúncies a inspecció de treball quan la temperatura depassi els límits establerts per llei i per denunciar la sobrecàrrega lectiva que pateixen els nostres alumnes.